

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.646 van 21 mei 2003
in de zaak A. 130.917/X-11.226.**

In zake : Georges OPSTAELE,
die woonplaats kiest bij
advocaat T. DEWANDRE,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 72

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Georges OPSTAELE op 23 december 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken van 10 oktober 2002 waarbij als monument wordt beschermd wegens zijn industrieel-archeologische waarde, de voormalige garage "OMNIA AUTOMOBILE" op een perceel gelegen te Middelkerke, Leopoldlaan 41, kadastraal bekend Sectie B, nr. 180V89;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEWANDRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat N. DE CLERCQ die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat met een ministerieel besluit van 22 oktober 2001 de voormalige garage “OMNIA AUTOMOBILE”, gelegen aan de Leopoldlaan 41 te Middelkerke, wegens zijn industrieel-archeologische waarde op een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten wordt geplaatst; dat de verzoekende partij met een brief van haar raadsman van 3 januari 2002 daartegen een bezwaarschrift indient; dat de gemeente Middelkerke op 7 februari 2002 aan de verwerende partij de sluiting van het openbare onderzoek en de beslissing van haar college van burgemeester en schepenen “houdende bezwaar tegen de bescherming” meedeelt; dat het bestuur Ruimtelijke Ordening geen advies uitbrengt en dat de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen een gunstig advies geeft; dat met het thans bestreden ministerieel besluit van 10 oktober 2002 het kwestieuze pand als monument wordt beschermd;

2. Beoordeling

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij wat de tweede voorwaarde betreft in essentie aanvoert dat, ingevolge de bescherming, de beschikkingen van het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 1993 tot

bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van monumenten en stads- en dorpsgezichten van toepassing worden, met een hele reeks onderhoudsverplichtingen die een bijzonder zware fysieke, materiële en financiële last vormen voor de verzoekende partij als 73-jarige alleenstaande gepensioneerde; dat zij wijst op haar laag inkomen, dat zij in 1992 aan een derde een optie had gegeven om het gebouw voor meer dan 545.000 EUR te kopen en dat deze optie ingevolge de bescherming uiteraard niet zal worden gelicht, dat de mogelijkheid bestond dat het gebouw zou worden geschrapt van de ontwerprijst ingevolge het door de verzoekende partij ingediende bezwaar en het ongunstige advies van de gemeente Middelkerke, dat het nadeel dus uit de thans bestreden beslissing voortvloeit;

2.3. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat de aangevoerde nadelen, te weten de zware onderhoudsverplichtingen en het niet kunnen verkopen volgens de in 1992 gegeven koopoptie, voortvloeien uit het voorlopige beschermingsbesluit van 22 oktober 2001, dat veertien maanden eerder is genomen, dat de verzoekende partij pas nu poneert dat de rechtsgevolgen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden toebrengen, hetgeen een negatie is van dat nadeel zelf, dat geen nadeel wordt aangevoerd dat zich pas nadien heeft voorgedaan, dat in de notariële akte van 9 juli 1992 enerzijds aan een derde een recht van opstal voor het oprichten van twee appartementsgebouwen wordt gegeven, waarvoor zeker een verbintenis van die derde opzichtsens de verzoekende partij is ontstaan, dat anderzijds aan die derde een optie tot aankoop van het kwestieuze pand en de grond is gegeven, doch dat de verzoekende partij blijkbaar het blijven bewonen van een gedeelte van het pand heeft gekozen boven het betrachten van het lichten van de optie, dat de verzoekende partij dus blijkbaar geen nood heeft aan de snelle inning van meer dan 545.000 EUR, dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat niet elke ingreep aan het pand verboden is, dat zij een beroep kan doen op fiscale voordelen en restauratiepremies en dat een eventuele vernietiging van het bestreden besluit het lichten van de optie niet in de weg staat;

2.4. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verzoekende partij niet de schorsing van de tenuitvoerlegging heeft gevorderd van het op 6 december 2001 ter kennis gebrachte besluit van 22 oktober 2001 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid houdende vaststelling van een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten; dat dit besluit betrekking had op een onroerend goed, m.n. de voormalige garage "OMNIA

AUTOMOBILE" aan de Leopoldlaan 41 te Middelkerke, dat ook het voorwerp uitmaakt van het thans bestreden besluit; dat niettemin dit besluit van 22 oktober 2001 eenzelfde bescherming met dezelfde rechtsgevolgen had als het thans bestreden besluit; dat dit stilzitten van de verzoekende partij erop wijst dat de door haar aangebrachte nadelen die ook toen reeds voortvloeiden uit het voorlopige beschermingsbesluit alsdan niet als dermate ernstig en moeilijk te herstellen werden aanzien dat de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan moest worden gevorderd; dat de verzoekende partij thans geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat voornoemde nadelen nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging nog uitkomst kan brengen; dat daaraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat de verzoekende partij met een schrijven van haar raadsman van 3 januari 2002 aan de afdeling ROHM West-Vlaanderen, Monumenten en Landschappen een aantal bezwaren en opmerkingen heeft overgemaakt met het verzoek "over te gaan tot schrapping van het gebouw van het ontwerp van lijst"; dat bovendien het voorgehouden niet willen lichten door een derde van een aankoopoptie uit 1992 bezwaarlijk kan worden toegeschreven aan de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit dat pas in 2002 is genomen; dat de verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot gemeenverklaringen over zware onderhouds- en herstellingskosten, zonder deze ook maar op enige wijze in concreto te specificeren, laat staan aannemelijk te maken dat zij zo zwaar zouden zijn dat het verloop van de annulatieprocedure niet zou kunnen worden afgewacht;

Overwegende dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partij niet blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig mei 2003, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

C. ADAMS.